

Arrest

nr. 184 039 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 april 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 oktober 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verklaart deze aanvraag onontvankelijk bij beslissing van 22 november 2011. De verzoeker dient tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep vervolgens verwerpt bij arrest nr. 151.155 van 20 augustus 2015.

Op 15 mei 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 31 oktober 2014. Ook tegen deze beslissing dient de verzoekster een beroep in, dat door de Raad wordt verworpen bij arrest nr. 151.154 van 20 augustus 2015.

Bij schrijven van 9 maart 2015 en 2 september 2015 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van vreemdelingenwet.

Op 1 april 2016 beslist de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Het betreft de bestreden beslissing, die op 10 mei 2016 aan de verzoekster werd ter kennis gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.03.2015 en 02.09.2015 bij onze diensten werd ingediend door :

*E. K., L. (R.R.: ...)
nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 31.10.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 15.05.2013. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvragen een standaard medisch getuigschrift (en de bijlage) voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift (en bijlage) bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 31.10.2014 uitgebreid werd op ingegaan. (zie bevestiging arts d.d. 12.10.2015 en 31.03.2016 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 –5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er op 1 juli 2016 en dus tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Met een aangetekend schrijven van 4 augustus 2016 maakt de verzoekster twee bijkomende medische verslagen over aan de griffie van de Raad, met het verzoek om deze *“bij het bundel te willen voegen”*. Uit niets blijkt echter dat de verzoekster deze nieuwe stukken wenst te betrekken bij de in het verzoekschrift aangevoerde middelen. Ook ter terechtzitting verduidelijkt de advocaat van de

verzoekster op geen enkele wijze hoe hij de nieuwe stukken wenst aan te wenden in de onderhavige procedure. Bij gebrek aan enige toelichting ter zake, worden de stukken dan ook uit de debatten geweerd. Bovendien dient er op te worden gewezen dat de annulatieprocedure bij de Raad er geenszins in voorziet dat na de kennisgeving dat geen synthesememorie zal worden neergelegd (*in casu* op 1 juli 2016) alsnog nieuwe stukken worden overgemaakt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 17 mei 2007), van de motiveringsplicht in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“1. ENIGE ERNSTIG MIDDEL: Schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenrecht, schending van artikel 7 van het K.B. van 17 mei 2007. - Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekster d.d. 09.03.2015 en 02.09.2015 artikel 9 ter, onontvankelijk is.

Redenen:

1) De ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling;

Op 31.10.2014 werd er door DVZ een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 15.05.2013. betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvragen een standaard medisch getuigschrift en de bijlage voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift en de bijlage bevatten reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 31.10.2014 uitgebreid werd op ingegaan. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter, §3 – 5° van de Vw.

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd.

De beslissing van DVZ en het werd dan ook onvoldoende gemotiveerd. Verzoekster wenst de volgende opmerkingen te maken:

a. Met betrekking tot de medische toestand van verzoekster

Verzoekster diende haar aanvraag in op 9 maart 2015 en 2 september 2015. Er werden volgende medische attesten gevoegd aan de aanvraag:

- Medisch attest dr. VERVAET

- Medisch attest dr. VAN EYCKEN

Tevens werden er per e-mail nog diverse medische attesten van verzoekster gezonden aan de bevoegde dienst.

Zoals aangehaald in het verzoekschrift d.d. 2 september 2015, lijdt verzoekster aan:

- Een chronisch majeure depressie

- Angstaanvallen

- Chronische epilepsie

- Diverse andere medische problemen welke worden toegelicht door twee verschillende artsen: Dr. VAN EYCKEN Nina en Dr. VERVAET Veerle.

DEZE AANDOENINGEN EN ANDERE ATTESTEN OPZOEKEN IN DOSSIER EN VERGELIJKEN MET VORIGE MEDISCHE ATTESTEN

Verzoekster begrijpt niet waarom DVZ haar aanvraag als onontvankelijk heeft afgedaan.

Het staat inderdaad vast dat er in het verleden reeds een beslissing werd genomen in het kader van artikel 9ter Vw. doch dient te worden opgemerkt dat verzoeker thans kampt met diverse andere medische problemen waarmee in de voorgaande procedure geen rekening kon worden gehouden, gelet op het feit dat deze problemen of wel nog niet aanwezig waren op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, ofwel dat deze problemen voorheen nog niet zo ernstig waren als de dag van vandaag.

De staatssecretaris komt derhalve tot een besluit tot onontvankelijkheid, zonder dat er een deskundig persoon heeft geoordeeld over de medische problemen van verzoekster en de onmogelijkheid om de medische problemen van verzoekster afdoende te behandelen in haar land van herkomst.

Verzoekster en haar raadgevend geneesheren betogen dan ook dat het leven van verzoekster in gevaar is wanneer er geen adequate medische opvolging voorhanden is in haar land van herkomst.

b. Met betrekking tot de situatie in het land van herkomst

Het dient opgemerkt te worden dat in Marokko een adequaat zorgsysteem ontbreekt. Het land heeft één ziekenhuis op 760.000 inwoners. In België is er ongeveer 1 ziekenhuis per 55.000 inwoners, en ongeveer 1 vestiging per 35.000 inwoners. In België kunnen de levensnoodzakelijke snelle interventies worden gewaarborgd. In Marokko is dit veel moeilijker. Bovendien zijn veel ziekenhuizen in Marokko die naam onwaardig, gezien de erbarmelijke omstandigheden waarin de patiënten moeten worden behandeld. Zo sloegen Marokkaanse ziekenhuisartsen in december 2014 nog een noodkreet aan de Marokkaanse overheid door foto's op de socialenetwerksite Facebook te posten van de afschuwelijke toestanden in Marokkaanse ziekenhuizen. Minister El Hossein El Ouardi van Gezondheid heeft als gevolg van de schandelijke foto's een onderzoek bevolen naar de staat van openbare ziekenhuizen in het land. Hij heeft ook de oprichting van commissies aangekondigd die onderzoek zullen doen naar de problemen in ziekenhuizen en vooral de verantwoordelijken vinden. Het is dus duidelijk dat het ziekenhuisprobleem nog lang niet van de baan is.

Daarnaast is er nog het feit dat er zeer weinig artsen in Marokko zijn, en dat het overgrote merendeel van die artsen in de steden gevestigd zijn. Er is in Marokko 1 arts per 2500 inwoners. In België is dat ongeveer 1 arts per 350 inwoners. Aangezien verzoekster een uiterst nauwkeurige opvolging nodig heeft is het duidelijk dat dit in Marokko onmogelijk is.

De beslissing tot onontvankelijkheid van DVZ en mist elke grondslag. De motivatie van DVZ dan ook ruim onvoldoende.

Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Arrest nr. 92.397 van 29 november 2012 stelt het volgende: "Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert."

Ook het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden door het niet onderzoeken van de huidige toestand in Marokkaanse ziekenhuizen. De aanvraag van verzoekster voldeed (en voldoet nog steeds) aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in art 9ter van de vreemdelingenwet. Bovendien voldoet ze eveneens aan de intentie van de wetgever, aangezien uit het medisch attest en de bijlagen zeer duidelijk waaruit blijkt dat verzoekster ernstig ziek is. Verzoekster acht het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat verwerende partij zijn aanvraag met de nodige zorg en aandacht behandeld heeft.

Verzoekster begrijpt niet waarom men weigert rekening te houden met alle elementen die hij aanhaalde in zijn verzoekschrift.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in het medisch attest, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoekster dan ook helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoekster dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. De in de artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan de beslissing is genomen. Met name wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet en wordt dit ondersteund door de concrete vaststelling dat de medische elementen die de verzoekster heeft voorgelegd reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat op deze elementen reeds uitvoerig werd ingegaan in de beslissing van 31 oktober 2014 aangaande de verblijfsaanvraag van 15 mei 2013. Er wordt tevens uitdrukkelijk verwezen naar twee adviezen van een arts van 12 oktober 2015 en 31 maart 2016 die samen met de bestreden beslissing aan de verzoekster werd ter kennis gebracht en waarin wordt bevestigd dat het om dezelfde elementen gaat. De motieven van de bestreden beslissing zijn zodoende duidelijk en afdoende. De uitdrukkelijke motiveringsplicht reikt overigens niet zo ver dat de gemachtigde de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen (cf. RvS 14 juli 2016, nr. 12.064 (c)).

Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien zij de motieven inhoudelijk betwist, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, blijkt niet.

Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

De Raad stelt vast dat de verzoekster op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze zij artikel 7 van het KB luit van 17 mei 2007 geschonden acht. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep

heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.
(...)"

In casu werd verzoeksters derde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde stelt met name vast dat de bij de huidige aanvraag voorgelegde elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. De bestreden beslissing verwijst naar de beslissing van 31 oktober 2014 waarin werd beslist over de medische verblijfsaanvraag van 15 mei 2013 en waarbij de gemachtigde vaststelt dat in deze beslissing reeds uitgebreid werd ingegaan op de elementen die thans opnieuw in de aanvraag van 9 maart en 2 september 2015 worden aangevoerd.

De verzoekster betoogt in haar enig middel dat zij thans kampt met diverse andere medische problemen waarmee in de voorgaande procedure geen rekening kon worden gehouden, gelet op het feit dat deze problemen of wel nog niet aanwezig waren op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, ofwel dat deze problemen voorheen nog niet zo ernstig waren als de dag van vandaag.

De Raad stelt vast dat de verzoekster niet uiteenzet over welke 'diverse andere medische problemen' het in casu gaat, noch welke problemen ernstiger geworden zouden zijn.

Uit de brief van de raadsman van de verzoekster van 9 maart 2015, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet om medische redenen indient. Daarin wordt als medische aandoening enkel vermeld dat de verzoekster aan chronische epilepsie lijdt.

Uit de brief van de raadsman van de verzoekster van 2 september 2015, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekster in deze aanvulling op de aanvraag van 9 maart 2015 de volgende medische aandoeningen aanhaalde: zij is chronisch majeur depressief, heeft angstaanvallen, en heeft chronische epilepsie.

Uit de mails van 5 mei 2015, 4 december 2015 en 28 januari 2016 blijkt verder dat de verzoekster nieuwe medische stukken overmaakte aan het bestuur. Deze mails bevinden zich in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt niet dat deze stukken andere aandoeningen vermelden dan deze die hierboven reeds werden vermeld. De verzoekster maakt het tegendeel ook niet concreet aannemelijk.

Op 15 mei 2013 diende de verzoekster reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Op grond van deze aanvraag nam de gemachtigde op 31 oktober 2014 een beslissing. In deze aanvraag spreekt de verzoekster van 'une maladie', zonder deze te specificeren. Zij heeft het over psychiatrische problemen. In het administratief dossier bevinden zich medische attesten die vooreerst werden bijgevoegd bij de initiële aanvraag, en verder dateren van de periode van 15 mei 2013 tot 31 oktober 2014, en waarmee de gemachtigde aldus rekening kon houden bij het nemen van de beslissing van 31 oktober 2014. Een attest dateert van 3 december 2012 en

vermeldt depressie (PTSD), en een ander attest van 4 april 2013 vermeldt eveneens PTSD en majeure depressie.

Uit de beslissing van 31 oktober 2014, die zich eveneens in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 mei 2013 onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 151 154 van 20 augustus 2015.

De stukken van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in de *in casu* bestreden beslissing wordt verwezen en die dateren van 12 oktober 2015 en 31 maart 2016 bevinden zich in het administratief dossier. Op 12 oktober 2015 stelt de ambtenaar-geneesheer als volgt: *“Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 9/3/2015 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor d.d. 16/2/2015 opgesteld door dr. Vervaeke en d.d. 27/4/2015 door dr. Van Eyken + bijlage (zonder datum). Uit deze medische attesten blijkt dat het nog steeds dezelfde aandoeningen van betrokkene betreft als de pathologie in de medische documenten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 15/5/2013, waarvoor reeds een advies werd opgesteld door collega dr. Bahunde op 27/10/2014. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 16/2/2015 en 27/4/2015 wordt geen nieuwe pathologie aangehaald. De voorgelegde standaard medische getuigschriften bevestigen enkel de reeds eerder aangehaalde aandoeningen van betrokkene.”*

Op 31 maart 2016 stelt de ambtenaar-geneesheer het volgende: *“Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 02/09/2015 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor d.d. 05/08/2015 opgesteld door dr. Van Eyken + bijlagen d.d. 16/02/2015, 09/11/2015, 20/01/2015 en tenslotte een medicatievoorschrift zonder datum. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde pathologie van betrokkene betreft als de pathologie in de medische documenten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 15/5/2013, waarvoor reeds een advies werd afgeleverd door collega dr. Bahunde op 27/10/2014. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 05/08/2015 wordt geen nieuwe aandoening aangehaald voor betrokkene. De voorgelegde SMG bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde pathologie.”*

Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat de verzoekster met haar de loutere affirmatie dat zij lijdt aan een chronisch majeure depressie, angstaanvallen, chronische epilepsie, en ‘diverse andere medische problemen’, geenszins aannemelijk maakt dat de gemachtigde *in casu* op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het administratief dossier oordeelde dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij maakt evenmin aannemelijk dat geen deskundig persoon heeft geoordeeld over de medische problemen van verzoekster. Het tegendeel blijkt immers uit de adviezen van de ambtenaar-geneesheer zoals hierboven weergegeven.

Waar de verzoekster het heeft over de situatie in haar land van herkomst en meer bepaald in de Marokkaanse ziekenhuizen, doet deze kritiek hier niet ter zake. Immers besliste de gemachtigde *in casu* tot de onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. Gelet op het gehanteerde woordgebruik in voormelde bepaling (*“de gemachtigde (...) verklaart de aanvraag onontvankelijk (...)wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling”*) dient de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien hij vast stelt dat ze slechts wordt ondersteund door elementen die reeds in een vorige medische verblijfsaanvraag werden aangevoerd, zonder dat hij een bijkomend onderzoek kan (laten) doen omtrent de mogelijkheid tot een adequate behandeling voor de betreffende medische problematiek in het land van herkomst.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel, is niet aangetoond.

Het enig middel is, voor zover onvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE